

EMA má brému

Probudila jsem se hodně brzy. Moje panenka Růža nechtěla otevřít oči ani za nic. Nechápala, proč by měla vstát dřív než jindy. Otevřela jsem jí oči ukazováčkem a posadila jsem ji: „Dobré ráno, Růžo!“ Dívala se, jako by mě viděla prvně v životě. S ní jsou někdy samé starosti. Pořád abych jí něco vysvětlovala. Ona snad zapomněla, že máme ve školce první vystoupení pro rodiče?! Už dnes! Budu recitovat básničku a všichni mi zatleskají. Musím to natrénovat!

Posadila jsem všechny svoje plyšáky kolem Růži na postel, aby dobře viděli. Utíkala jsem ke dveřím, abych mohla slavnostně přijít na pódium. To je jasné, že nemám v pokojíčku pódium! Ale vedle skříně leží takový barevný kobereček s kyticí a jedním flekem od kakaa – a to bylo to pódium. Šla jsem ode dveří pěkně rovně, mávala jsem a ukláněla jsem se. Ohlásila jsem se pořádně nahlas: „Přichází... EMA!“ Viděla jsem, že moji dva plyšáci – králíček a tuleň – spadli překvapením na bok. Pro jistotu, kdyby Růža nedávala pozor, jsem se přivítala znovu: „A teď přichází... EMA!“

Přichází... Ema!

Přišla i maminka, aby mě probudila. Divila se, že už jsem vzhůru. Někdy bývá stejně nechápavá jako Růža. „Ty jsi snad zapomněla, že máme ve školce představení?“ zeptala jsem se jí. Maminka řekla: „Jak bych mohla zapomenout, Emo.“

Posadila jsem maminku na postel, aby taky dělala diváky. Ona se k tomu hodí. Růža a plyšáci jsou nemožní, oni jen sedí jako pecky, nebo padají na bok. Pak jsme s maminkou trénovaly závěrečný potlesk. Já se ukláněla a ona tleskala. Do pokoje nakouknul tatínek, aby nás popohnal. Zavazoval si kravatu, spěchal totiž do práce. Ale byl moc zvědavý, komu maminka tleská. „Přeci mně, tvój malé Emě,“ vysvětlila jsem tatínkovi a posadila jsem ho vedle maminky, aby si stihnul trochu potrénovat. Tatínek byl ze všech nejsikovnější, tleskal mi nejhlasitěji.

„Máš trému, Emo?“ zeptal se mě. JÁ a trému? Kdepak! Vždyť jsem si všechno nacvičila! Zato maminka s tatínkem vypadali, že trému mají. A přitom jim tleskání šlo tak dobře!

Ve školce byl veliký rámus. Všichni jsme si ukazovali, co předvedeme divákům. Áňa, to je moje kamarádka největší na světě, hrála na flétnu. Nebylo to moc hezké, ale snažila se. Kuba hodně rychle tančil na místě. To je můj kamarád, a až budu větší, vezmu si ho za manžela. Je opravdu rychlý! Holky, se kterými se často hádám, protože se pořád vytahují, zpívaly. Samozřejmě se zase vytahovaly, že zpívají krásně, a já jim řekla pravdu, že zpívají STRAŠNĚ. Dělalý na mě hloupé obličejy, ale mně to nevadí. Řekla jsem jim: „Co kdo dělá, ten to je, tomu se to rýmuje!“

U dveří do třídy si zkoušely děti taneček. V rohu recitovali dva kluci. Řekla jsem kamarádce Áně: „Koukej, vypadají, jako kdyby stáli na hanbě!“ A Áňa řekla: „A jo!“

Já jsem Áně a Kubovi předvedla svůj nástup s úklonou. Líbil se jim. Opakovala jsem si ho každou chvíli, protože opakování je matka moudrosti. To říká paní učitelka Mračivka, když nás nebaví zpívat novou písničku pořád dokola. Dřív jsem nevěděla, že má moudrost matku.

A zrovna Mračivka nás pořád vyrušovala. Přitom jsme se všichni potřebovali soustředit, to snad neví?! Volala, že jí praskne hlava, jestli se okamžitě nepřestaneme hemžit a hlučet. To bych ráda viděla – ona tak přehání!

Paní učitelka Zlatovláska zdobila třídu. Je moc šikovná a krásná! Řekla jsem jí: „Můžu vám podávat špendlíky, paní učitelko?“ A ona řekla: „Ne, děkuji Emo. Nechci, aby ses popíchala.“ Takovou starost měla o moje zdraví. Zlatovláska je nejlepší!

Áňa, moje kamarádka největší na světě, začala poňňukávat. Měla trému jako moji rodiče. Strachovala se, jak dopadne její hra na flétnu. Dělá chyby, i když se je snaží nedělat. Slíbila jsem jí: „Áňo, já ti budu držet palce.“ A ukázala jsem jí, jak silně.

Přiběhl k nám Kuba a švihnul sebou o zem. Schválně! Zrovna si totiž na vystoupení vymyslel speciální tanec: padá a točí se na břicho. Je nejpružnější ze třídy. Řekl: „Natrénoval jsem si parádní kousek, hele!“ Lezl po čtyřech a zvedal jednu nohu do výšky. Vypadalo to, jako když čůrá pes. Musela jsem se smát. Áňa taky, i když ještě poplákávala kvůli své trémě. Kubovi vadilo, že se smějeme, a začal nás honit. Málem chytil Áňu, ale ona ho praštila flétničkou, tak ji pustil. „Sednout!“ vykřikla najednou paní učitelka Mračivka. Všechny nás vylekala. I paní učitelku Zlatovlásku!